

Балончето, което изплаши облаците

Рагой Киров

Купиха на едно момче ново балонче.

Върза го то за едно клонче и скок-погскок, скок-погскок – запогскача като жабок.

Летя момчето дълго така със своя хубав погарък в ръка.

Ала вятърът (често тъй става) понякога с нас се подиграва. Грабна балончето на момчето и го понесе високо в небето.

Тъй високо балончето вдигна, че то при гва облака стигна. А тези гва облака тук се бяха **наежили** един срещу друг. Както бяха и гвата в движение, щяха да почнат скоро **сражение**. Щяха да **трещят**, да **бушуват**, със светкавица да се **щурмуват**.

– Я – рече единият облак **озагачен**, – нещо като че ли идва към мен! Какво ли ще да е сега пък това? Прилича ми малко на човешка глава. Ето, право към мене лети. Тю-у-у, сражението ще се провали!

Другият облак се изплаши и той.

– Ах, боже мой, ах, боже мой, как щях моя противник да **фрасна** със светкавицата ужасна! А сега **яростта** съвсем ми угасна. Ще трябва да бягам – няма как. Късмет си е имал моят смел враг.

А балончето все се издигаше. Облаците вече достигаше.

Тъкмо между гвата дошло бе тука и със страшна сила се спуска.

– Бум! – изгръмя то изведнъж.

А облаците побягнаха и **поръсиха** гъжд.

Но мирен гъжд, а не буря, която всичко **прекатуря**.

От гъжда полята се освежиха и на балончето благодариха.

Използвани източници:

“Балончето, което изплаши облаците” от Рагой Киров в Читанка за трети клас, проф.

Мария Герджикова и колектив, с. 68, изд.

“Булвест 2000”, София, 2018г.